

Abstrakt

Tato práce se zaměřuje na institut odporovatelnosti (neboli namítání neúčinnosti právních úkonů dlužníka) jak v rámci práva občanského, tak především práva insolvenčního. Je členěna do pěti hlavních kapitol a řady dílčích podkapitol, přičemž jejím cílem je jednak ve svém úvodu ilustrovat historii odpůrčího práva a jednak důvěrně popsat z ní vyvinutou úpravu moderní, která je obsahem kapitol následujících. Meritem diplomové práce je popis hmotněprávní úpravy skutkových podstat ve smyslu insolvenčního zákona a procesního prostředku, jímž je neúčinnost namítána – odpůrčí žaloby.

Práce, především prostřednictvím syntetické a analytické metody, rozebírá jednotlivé podmínky, stěžejní pro posouzení neúčinnosti právních úkonů, které dlužník učinil v období před rozhodnutím o jeho úpadku, a to dle skutkových podstat obsažených v insolvenčním zákoně. Snahou autora je co nejvěrněji vyložit jejich vzájemného fungování, a to i s ohledem na obsáhlou judikaturu, která byla v této souvislosti vydána.

Druhá část práce je více praktického charakteru, konkrétně pátá kapitola je celá věnována vybraným specifickým prvkům při prokazování neúčinnosti právních úkonů, které autor zvolil s ohledem na svoji dlouholetou praxi v kanceláři insolvenčního správce. Jelikož byl účastem řady incidenčních sporů o odpůrčích žalobách, v práci dochází ke konkrétní ilustraci, jak insolvenční soudy posuzují statut osoby blízké a titul napadaného právního úkonu, v obou případech podpořené modelovými příklady, se kterými autor přišel v praxi do styku.

Vyjma neúčinnosti právních úkonů, které dlužník učinil před rozhodnutím insolvenčního soudu o jeho úpadku, jsou v insolvenčním zákoně obsaženy i ustanovení upravující neúčinnost právních úkonů, které dlužník učinil po tomto rozhodnutí. Tomu je pak věnována poslední kapitola diplomové práce, ve které dojde taktéž k rozebrání obou typů této neúčinnosti.